

Трембіта

Іван Чендей

Рано-вранці я почув спів трембіти з обочини, що на ній забілили вівці квітом тернових чагарів. І відтоді чую голос її весняний.

Не знаю, де, на якій подині-галявині грав вівчар на трембіті й будив зі спайку село, та ніколи в пам'яті моїй не стихне її чарівний гомін.

Чую весняну трембіту, бо дзвенить мені срібними дзвонами, котиться владною луною в горах й падає в плюскіт Тересви, що прудко мчить, бо тікає з урвищ, облазів, крутогорів на долину, до лона Тиси.

Бачу діда Минулу в колі вівчарів перед вечірнею на церковному дворі перед Великоднем.

— Ой чесні людкове! Я нині корову дав би-м, коли би мені хтось подарував зуби та аби я міг затрембітати голий раз!.. Та зазеленіли би хащі далекі, а гори довкола заговорили би до вас усіх! — Минула обводить рукою ліс — не розвився ще, бо весна холодна,— показує на ґруні.

Недаремно колись Минулу слухали полонини. Кажуть люди па Верховині, що одна донька австрійського графа кожного літа приїжджала слухати, як грає ватаг Минула.

...Чую луну трембіти, бо у ній спів Карпат і Верховини, бо в ньому шепіт замріяних смerek і дума велетів буків. Пташиний переспів у ньому зіллявся з переливами солов'я і віщуванням ворожки зозулі. Бо в ньому гомін залицяльника полонинського вітру, курликання підлітаючих і прилітаючих журавлиних ключів, гутірка стурбованого звору і туркіт далекого грому.

Чую спів трембіти, бо в ньому безмежна ніжність душі моїх земляків-селян, бо він є жагою спраглою по красі серця. Бо в ньому мелодія віків.

В тій мелодії чую радість і біль, біль і радість.

Цілим трепетним еством своїм по веснах чую життєдайний спів трембіти...

І він є моєю мрією, моєю думою...

1956